

Džejn Bouls

Dve ozbiljne
dame

Prevod
MARIJA OBADOVIĆ

ŠTRIK, 2016.

OTAC KRISTINE GERING bio je američki industrijalac nemačkog porekla, a majka dama iz veoma ugledne njujorške porodice. Kristina je detinjstvo provela u veoma lepoj kući (najviše sat vremena udaljenoj od grada) koju je nasledila od majke. U toj kući odrastala je sa svojom sestrom Sofi.

Druga deca nimalo nisu marila za Kristinu, ali ona zbog toga nije mnogo patila. Odmalena je imala bogat unutrašnji život koji je potpuno oblikovao njeno viđenje stvarnosti, pa nikad nije poprimila osobine svog vremena i za druge desetogodišnjakinje bila je jednostavno previše staromodna. Čak je i tada Kristina delovala poput fanatika koji umišljaju da su velike vođe iako nikad u životu nisu zavredeli poštovanje niti jednog jedinog ljudskog stvora.

Kristinu su strahovito mučile ideje koje njenim vršnjakinjama nisu bile ni na kraj pameti, a svoj položaj u društvu, koji bi za svako drugo dete bio nepodnošljiv, uzimala je zdravo za gotovo. Ponekad bi se neka školska drugarica sažalila i pokušala da se druži s Kristinom, a Kristina bi, umesto da joj bude zahvalna, dala sve od sebe da od nove prijateljice napravi sledbenicu kulta u koji je u tom trenutku verovala.

S druge strane, čitava škola divila se Sofi, koja je ispoljavala izrazit talenat za pisanje poezije i sve

vreme provodila s jednom povučenom, dve godine mlađom devojčicom po imenu Meri.

S punih trinaest godina Kristina je imala vatrenocrvenu kosu (koja će ostati isto tako jarka i kad odraste), musave i rumene obraze, a nos je ukazivao na plemenito poreklo.

Te godine Sofi je skoro svakog dana dovodila Meri na ručak. Kad bi završile jelo, Sofi bi davala Meri jednu korpicu za cveće, a drugu bi ponela sama, pa bi povelala devojčicu u šetnju po šumi. Sestri nije dozvoljavala da pođe s njima.

„Smisli šta ćeš da radiš“, rekla bi. Ali Kristina nije mogla da se seti šta bi mogla da radi sama i da pritom uživa u tome. Obično je u njoj besnela duševna borba – mahom religiozne prirode – i više je volela da bude okružena ljudima i smišlja igre. Igre su po pravilu bile veoma moralne i često uključivale Boga. Niko, međutim, nije uživao u njima i zato je veći deo dana bila prinuđena da provodi sama. Jednom-dvaput pokušala je da ode u šumu po cveće oponašajući Meri i Sofi, ali pošto je strahovala da neće doneti dovoljno cveća za lep buket, toliko bi se natovarila korpama da joj je šetnja pre bila mučenje nego zadovoljstvo.

Želja joj je bila da jedno popodne provede sama s Meri. I takvog jednog veoma sunčanog popodneva Sofi je ušla u kuću na čas klavira, a Meri je ostala da sedi na travi. Videvši to, Kristina je utrčala u kuću dok joj je srce tuklo od uzbuđenja. Izula je cipele i skinula čarape i ostala u kratkom belom donjem kombinezonu. Prizor nimalo nije bio prijatan za oko jer je u to vreme Kristina bila punačka, s debelim nogama (niko ne bi mogao ni da pretpostavi da će izrasti u visoku i elegantnu damu). Istr-

čala je na travnjak i naložila Meri da je gleda dok pleše.

„Ne skidaj pogled s mene“, naredila je. „Izvešću ples obožavanja Sunca. Onda ću pokazati kako je bolje da postoji Bog a da ne postoji Sunce nego da postoji Sunce a da ne postoji Bog. Razumeš?“

„Da“, odgovorila je Meri. „Sad ćeš to da uradiš?“

„Da. Uradiću to baš ovde.“ Odjednom je počela da pleše. Bio je to nespretan ples, neodlučnih pokreta. Kad je Sofi izašla iz kuće, zatekla ju je kako trči napred-nazad ruku sklopljenih u molitvi.

„Šta to izvodi?“, pitala je Sofi Meri.

„Ples Suncu, valjda“, rekla je devojčica. „Naredila mi je da sedim i gledam.“

Sofi je prišla Kristini, koja se vrtela ukруг slabašno mašući podignutim rukama.

„Izdajice!“, rekla je i gurnula Kristinu na travu.

Dugo posle toga Kristina se držala podalje od Sofi, a samim tim i od Meri. Ipak, ukazala joj se još jedna prilika da bude s devojčicom, i to zato što je jednog jutra Sofi imala strašnu zubobolju, pa je guvernanta morala odmah da je odvede kod zubara. Ne znajući za to, Meri je po podne došla kod njih, očekujući da je Sofi kod kuće. Kristina je bila u kuli u kojoj su se često skupljala deca i videla ju je dok je dolazila stazom.

„Meri“, ciknula je, „dođi!“ Kad se Meri popela u kulu, Kristina joj je predložila da se igraju veoma posebne igre. „Zove se 'opraštam ti sve grehe'“, objasnila je. „Moraćeš da skineš haljinu.“

„Je li zabavno?“, pitala je Meri.

„Ne igramo se zato što je zabavno, već zato što je neophodno.“

„Dobro“, rekla je Meri. „Igraću se s tobom.“ Skinula je haljinu, a Kristina joj je preko glave navukla stari platneni džak. Isekla je dve rupe u platnu da bi Meri kroz njih mogla da vidi i potom joj vezala kanap oko struka.

„Dođi“, rekla je Kristina, „i dobićeš oprost grehova. Ponavljaj u sebi: 'Neka mi Gospod oprosti grehe'.“

Požurila je niz stepenice s Meri, pa hitro preko travnjaka ka šumi. Nije još bila sigurna šta će uraditi, ali je zato bila veoma uzbuđena. Stigle su do potoka koji je krivudao ivicom šume. Uz potok je zemlja bila meka i blatnjava.

„Priđi do vode“, rekla je Kristina; „Tako ćemo ti sprati grehe. Moraćeš da staneš u blato.“

„Pored blata?“

„U blato. Osećaš li gorčinu grehova u ustima? Sigurno osećaš.“

„Da“, rekla je Meri bojažljivo.

„A želiš da budeš čista i neukaljana kao što je cvet, zar ne?“

Nije dobila odgovor.

„Ako ne legneš u blato i ne pustiš me da te njime namažem i onda operem u potoku, bićeš prokleta zauvek. Hoćeš li da budeš prokleta zauvek? Oduči se.“

Meri je stajala pod mračnom kapuljačom bez reči.

Kristina ju je gurnula na zemlju i počela da puni platno blatom.

„Blato je hladno“, požalila se Meri.

„Vatre pakla su vruće“, rekla je Kristina. „Ako me pustiš da završim, nećeš ići u pakao.“

„Požuri“, rekla je Meri.

Kristina je bila veoma usplahirena. Oči su joj sijale. Stavljala je sve više i više blata na Meri i potom joj rekla:

„Sad si spremna za pročišćenje u potoku.“

„O, nemoj, molim te, ne u vodu – mrzim vodu. Plašim se.“

„Zaboravi na strah. Bog te posmatra i još ti se nije smilovao.“

Podigla je Meri i ušla u potok noseći je na rukama. Zaboravila je da se izuje i skine čarape. Haljina joj je bila potpuno blatnjava. Potom je potopila Meri u vodu. Devojčica ju je gledala kroz rupe na platnu. Nije joj palo na pamet da se pobuni.

„Tri minuta će biti dosta“, izjavila je Kristina. „Sada ću se pomoliti za tebe.“

„Oh, nemoj“, molila je Meri.

„Naravno“, uzvratila je Kristina podigavši pogled ka nebesima.

„Gospode“, rekla je, „daj da ova devojčica Meri bude čista kao i tvoj sin Isus. Speri njene grehe kao što voda spira blato. Ovo crno platno neka ti bude dokaz da veruje da je grešnica.“

„Prestani“, prošaputala je Meri. „Čuće te i ako budeš govorila u sebi. Ne moraš toliko da vičeš.“

„Mislim da je tri minuta isteklo“, izjavila je Kristina. „Hajde, draga, možeš da ustaneš.“

„Trčimo do kuće“, rekla je Meri. „Smrzavam se.“

Trčale su do kuće i uz stražnje stepenice koje su vodile u kulu. U sobi u kuli bilo je vruće jer su svi prozori bili zatvoreni. Kristini je iznenada pozlilo.

„Idi i operi se“, rekla je. „Hoću da crtam.“ Duboko u sebi, veoma se uznemirila. Gotovo je, razmišljala je, igra je završena. Reći ću Meri da ide kući kad se osuši. Daću joj nekoliko bojica da ponese.